

Бодуенъ се смути. Леко се изчерви. Той бѣше изпратилъ тайно по монаха писмо до брата си Анри. Дали нѣмаше да пострада нещастниятъ духовникъ заради него?

— Защо мълчишъ? Оправдавай се! Може би, ти си знаелъ още преди менъ, че Аспиета се е разбунтувалъ! Може би, нишките на бунта минаватъ и отъ тукъ! Презъ тази келия... Измамникъ! Задъ гърба ми гробъ да копаяшъ! А азъ ти вървахъ като глупецъ... Азъ... азъ...

Бѣсенъ гнѣвъ разтърсваше царя. Гласътъ му съскаше като плѣсъкъ отъ камшикъ. Борината въ ржката му треперѣше и хвърляше зловещи трептящи сѣнки по лицата на стражитѣ.

— Той трѣбва да умре! И никой нѣма да узнае за това. Никой! Разбрахте ли? Устата ви трѣбва да мълчатъ като гробъ. Само вие и стенитѣ на тази келия ще бждатъ свидетели! — извика царътъ съ хрипкавъ, задушавашъ се гласъ и бързо излѣзе, безъ да хвърли погледъ къмъ императора, който стоеше като вкамененъ на мѣстото си.

Калоянъ изтича навънъ и се залута като лудъ изъ градинитѣ.

Аспиета му бѣше изневѣрилъ! Ромеитѣ оттеглиха съюза си тъкмо тогава, когато той бѣше вече готовъ за бранъ съ латинитѣ. Ржцетѣ му се свиваха въ дива яростъ. Ахъ, той ще ги накаже... Ще ги накаже така, че да го запомнятъ! Никой не биваше безнаказано да го мами... Никой не биваше да си играе съ довѣрието му!

И колкото повече се мъчеше да се убеди, че е наказалъ справедливо измѣнника-латинецъ, толкова повече яростта му се увеличаваше, гърлото му пресъхваше, гнѣвни трѣпки тичаха по цѣлото му тѣло, ноздритѣ му буйно се разширяваха въ тежко, задъхано дишане, черни кръгове се внесеха предъ помжтиѣлия му взоръ. Градината му се струваше тѣсна, двороветѣ му се струваха тѣсни, цѣлата крепостъ, цѣлиятъ градъ бѣха тѣсни. Задушваше се. Искаше му се да разкъса нѣщо, да счупи, да удари, да смаже...

... Аспиета! Аспиета! Нечестиви измамнико! До ос-